

et Toilette-Uheld; thi begge var de højst forfjam-skede, ildrøde i Hovedet, og saa' sig under største Forlegenhed omkring for at finde en Port, hvor de kunde skjule sig.

I min mod Kvindekønnet bitre Stemning smilte jeg skadefro.

»A ha!« tænkte jeg, »det maa da i det mindste være noget med Tournuren, siden de ser saa bestyr-tede ud!«

Men da jeg nu opdagede, at den hele Ulykke bestod i, at den enes Skobaand var gaaet op, studsede jeg unægtelig og mumlede ved mig selv, at der dog alligevel maatte være noget om det med denne Kvin-dernes Blysomhed — blot er det vist en Følelse af en mere sammensat Natur, end man i Almindelighed antager.

Og pludselig mindedes jeg en Scene fra en af Goncourts Romaner. Der fortælles om en ung Pige, der lod sig benytte som Model i en stor Malerskole. Aften efter Aften stod hun her ganske nøgen overfor en Samling unge Mænd uden at føle mindste Und-seelse derved. Men en Dag, da hun faar Øje paa en Zinkarbejder, der fra en Luge i Taget kigger ned paa hende, farer hun sammen med et Skrig og flygter.

Og jeg kommer til at tænke paa en anden Hi-storie.

En ganske ung Pige maatte raadføre sig med en Læge, en yngre Mand, i Anledning af nogle Smerter i den ene Albu. Lægen bad hende om at tage sit Kjoleliv af, for at han kunde undersøge Armen. Det vilde hun imidlertid paa ingen Maade indlade sig paa. Han bad hende da i det mindste at smøge Ærmet op over den syge Albu. Men selv dette gjorde hun kun som med Døden i Hjertet under den oprigtigste Undseelse. Nogle Dage efter traf Lægen hende paa et Bal. Hun viste sig her for et Selskab af halvhundrede Herrer ugenert med Arme, der var nøgne til Skuldren og med dristigt blottet Bryst.

Sagen er vel den, at den kvindelige Blufærdighed ikke er en saa højhellig Følelse, som den ofte udgives for. Den er egentlig alene den dybt indgroede Fø-lelse for det korrekte.

Derfor kan Damer ved visse Lejligheder uden Sky møde næsten halvnøgne, naar blot Dagens Mode tillader det. Men opdager de, at de har forglemt at knappe to Knapper oppe i Halsen paa et Kjoleliv, hvis Be-stemmelse det er at knappes, eller at et Skobaand er gaaet op — strax taber de Kontenancen, hvilket altid for Kvindernes Vedkommende omskrives poetisk og kaldes »at blues«, medens Mændene slet og ret blive »flove«.

Henrik Pontoppidan.

Om Kvinders Ret til Erhverv.

Af

Louise Nørlund.

Man skulde synes, at alle paa Forhaand maatte være enige om, at Kvinden bør have lige Ret til Erhverv med Manden, og at det ikke kunde fremføres som en Bebrejdelse mod hende, at hun søger ved selvstændigt Arbejde at skaffe sig en uafhængig Stil-ling. Har man tænkt saaledes, har man imidlertid gjort Regning uden »Skabningens Herre«. For visse Mænd — dem, hvis vigtigste Mission i Verden det er at hævde og fastholde Begrebet »Skabningens Herre« — maa Kvindekønnet nødvendigvis holdes i Afhængighed. Om det blev almindeligt, at Kvinderne gennem selvstændigt Arbejde blev deres egne Herrer, hvor vilde da »Skabningens Herre« blive af. Ja, hvis Kvinden fik lige Ret til Erhverv med Manden, kunde der jo endog tænkes det Tilfælde, at hendes Stilling gjorde hende til Mandens Overordnede. Og vilde det ikke være den bagvendte Verden? Vilde det ikke være *ukvindeligt* for Kvinden og *umandigt* for Manden? Og hvor kan man tænke sig, at Man-den skulde ville finde sig i sligt? Vor Herre fri og bevare os for slige forrykte Tilstande! Tilstande, der som en nødvendig Konsekvens vilde medføre Fa-milielivets Undergang, Hjemmenes Tilintetgørelse og Børnenes Fordærv. Overfor slige sodomitiske Til-stande maatte man selvfølgelig slaa Bom. Nej, Kvinden bør *ikke* have lige Ret med Manden til Er-hverv. Og hvorfor vil hun egentlig bebyrde sig med denne Ret, der medfører ikke faa Forpligtelser? Har hun det ikke nu som Blommen i et Æg? Og man valgte en ung, velhavende Pige til Talsmand for sine Anskuelser. Hun var sandelig veltilfreds med sine Kaar og skulde meget frabede sig lige Kaar med Manden, det hendes Tante — en »Kvindesags«-dame — stadig talte om. Tænk, om hun skulde slide i det med sine Examiner lige som hendes Broder, den Stakkel, der, skønt konfirmeret, endnu maatte sidde paa Skolebænk, medens hun ikke behøvede at be-skæftige sig med andet end gaa paa Visit, tage imod, prøve Kjoler og saa for Resten tage imod Mæn-denes Hyldest. Og slige Kaar skulde hun frabede sig for at opnaa den Ære, at kunne forsørge sig selv, eller maaske en Gang faa Lov at være Vælger, staa opstillet i et mer eller mindre uhyggeligt Lokale, ud-sat for at faa sin elegante Kaabe tilsmudset af puf-fende Medvælgere, og, hvis galt skulde være, maaske selv blive valgt til at sidde i Gud ved hvilke Raad. Nej, mange Tak. Naar man har en Papa, der betaler ens Regninger uden at se dem, saa holder man na-turligvis paa denne sin Stilling, indtil den gamle, elskværdige Fader ombyttes med en yngre dito Ægte-fælle, hvis Hverv det saa bliver at betale Regningerne uden at kny. Og de Kaar skulde Kvinden ikke kunne være tjent med! — Der er vel dem, der lader sig *nøje* dermed; men der gives ogsaa stolte Kvinder; Naturer, hvis Ære paa ingen Maade tillader dem at leve af andres Naade, og som findet Livet uden Ar-bejde, uden Ansvar *nedværdigende*, fordi det trods sit